

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **KOHOUT incest v.o.s.**, se sídlem Bělotín 168, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Pilařem, advokátem se sídlem Skalní 1088, Hranice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2011, č. j. 1810/570/10, 70059/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, č. j. 3 A 35/2011 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Olomouc, oddělení odpadového hospodářství ze dne 30. 6. 2010, sp. zn. ČIŽP/48/OOH/SR01/0908580, byla žalobci (stěžovateli) uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“ nebo „zákon“), a to za porušení § 12 odst. 2 zákona. Stěžovatel v období od 8. 12. 2008 do 1. 7. 2009 nakládal s odpadem kat. č. 20 03

01 Směsný komunální odpad pocházejícím ze stavby „Hrubé terénní úpravy – příprava rozšíření výrobní haly“ prováděné v areálu provozovny HELLA AUTOTECHNIK NOVA, s. r. o., Mohelnice, v celkovém množství 12 364 tun tak, že ho soustředil v dobývacím prostoru za účelem jeho využití k rekultivaci dobývacího prostoru Haňovice II v k.ú. Haňovice, a to na části pozemku p. č. 175/1. Uvedený prostor však nebyl místem, které je určeno k nakládání s odpady, nebyla zde povolena hornická činnost a stěžovateli nebyl vydán souhlas k využívání odpadů v prostoru Haňovice II.

[2] Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel byl původcem odpadů vznikajících při stavební činnosti. Odpad vytěžený na stavbě hrubé terénní úpravy nové výrobní haly v areálu společnosti HELLA AUTOTECHNIK NOVA, s. r. o., Mohelnice, soustředil v dobývacím prostoru Haňovice II. Vytěžený odpad nebyl použit v místě stavby v přirozeném stavu, nevznikl jako nedílná součást výroby a jeho další využití nebylo možné bez dalšího zpracování – přetřídění. Žalovaný uzavřel, že stěžovatel porušil ustanovení § 12 odst. 2 zákona o odpadech a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, o níž bylo zamítavě rozhodnuto napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“ nebo „soud“).

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[4] Městský soud vyšel ze zjištění, že ve dnech 8. až 11. 12. 2008 došlo k uložení 12 364 tun zeminy na sklad zeminy v dobývacím prostoru Haňovice II. Z tohoto důvodu aplikoval § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 9/2009 Sb. Citované ustanovení vyjímá z režimu nakládání s odpady nakládání s vytěženými zeminami a hlušinami, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem. Podle § 2 odst. 3 zákona o odpadech pak Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství mělo stanovit vyhláškou podrobnosti nakládání a limitní hodnoty koncentrací škodlivin ve vytěžených zeminách a vytěžených hlušinách, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, na které se nevztahuje zákon o odpadech. Tato vyhláška však nikdy nebyla vydána [novelizací provedenou zákonem č. 9/2009 Sb. s účinností k 23. 1. 2009 byl zmíněný odstavec 3 z ustanovení § 2 vypuštěn a do nového znění odstavce 1 písmena i) byl zahrnut odkaz na přílohu č. 9 zákona, upravující limity znečištění pro využití vytěžených zemin a hlušin, včetně sedimentů z vodních nádrží a koryt vodních toků, na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám)].

[5] Podle závěrů městského soudu, „stanoví-li právní předpis, že některé jeho ustanovení bude možno použít až v okamžiku, kdy k němu bude vydán prováděcí předpis, znamená to, že do té doby není možno takové ustanovení použít. Pravidlo zde obsažené je totiž dosud nehotové; není tedy natolik přesné a jednoznačné, aby mohlo upravovat právní vztahy.“ Pokud

pokračování

tedy žalobce využíval zeminu, byl provozovatelem zařízení k využívání odpadů, přitom se jednalo o odpady spadající pod katalogové číslo 20 03 01 – Směsný komunální odpad. Žalobce nemohl nakládat s výkopovými zeminami tak, jako by se na ně nevztahoval zákon o odpadech. Městský soud dospěl k závěru, že pokud stěžovatel zeminu využíval, byl provozovatelem zařízení k využívání odpadů a vztahovaly se na něj povinnosti podle § 14 odst. 1, § 19 a § 39 zákona o odpadech.

[6] Ve správním řízení bylo prokázáno, že se jednalo o odpad katalogové číslo 20 03 01 - Směsný komunální odpad. Námitka stěžovatele, že šlo o odpad katalogové číslo 17 05 04 – Zemina a kamení neuvedená pod katalogovým číslem 17 05 03, byla vyvrácena.

[7] Soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že nebylo prokázáno, že v minulosti byla v místě stavby hrubých terénních úprav nové haly firmy HELLA AUTOTECHNIK NOVA s. r. o. skládka tuhého komunálního odpadu. Skládka s poznámkou, že je nezařazena a její složení bude známo po odkrytí, je výslovně zmíněna v souhrnné technické zprávě k této stavbě. S projednávanou věcí rovněž nemá přímou souvislost tvrzení stěžovatele, že v blízkosti místa, kam odpady v dobývacím prostoru ukládal, se nachází bývalá skládka komunálního odpadu města Litovel.

[8] K námitce stěžovatele, že podkladem rozhodnutí byla dvě naprosto rozdílná vyjádření žalovaného ve stejné věci, aniž by procesně řádným způsobem bylo první z nich zrušeno, což je nutné označit za vážnou vadu řízení, soud konstatoval, že se jednalo o nezávazné přípisy, jimiž se ministerstvo k žádosti Městského úřadu Litovel vyjadřovalo ke katalogovému zařazení odpadu uloženého v dobývacím prostoru Haňovice II. Těmito přípisy žalovaný pouze sdělil žadateli svůj nezávazný právní názor na danou problematiku.

[9] Soud rovněž vyhodnotil jako neopodstatněné námitky stěžovatele ve vztahu k hodnocení svědeckých výpovědí a správnosti znaleckého posudku Ing. Ivanky Švejdivé. Soud porovnal text a fotografie obsažené v posudku a dospěl k závěru, že na fotografiích se nacházejí plasty, textilní materiály, obaly, pneumatiky, PET láhve atd., jak je uváděno i v textové části. O znaleckém posudku Ing. Švejdivé soud posléze učinil závěr, že (byť obsahuje některé dílčí nedostatky) mohly z něj správní orgány opodstatněně vycházet, a to zvláště za situace, kdy posudkové zjištění o skladbě odpadu bylo v souladu s ostatními provedenými důkazy. Z těchto důvodů také neshledal důvodným návrh stěžovatele na zpracování revizního znaleckého posudku. Posudek zpracovaný Ing. Benkovičem, který v řízení předložil stěžovatel, není podle názoru městského soudu konfrontační k posudku Ing. Švejdivé a zabývá se hodnocením jiných skutečností. Stejně soud nepokládal za důvodné námitky stěžovatele týkající se nesprávného hodnocení dalších důkazů, zejména svědeckých výpovědí a navrhovaných listinných důkazů.

[10] Soud dále dospěl k závěru, že podle § 18 odst. 4 zákona o státní kontrole platilo, že *[j]estliže je do tří měsíců od doručení námitek zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu, může kontrolní pracovník nebo vedoucí kontrolního orgánu namísto postupu podle odstavce 1 nebo 2 rozhodnout, že se námitky vyřídí v rámci tohoto správního řízení; je-li ke správnímu řízení příslušný jiný správní orgán než kontrolní orgán, může kontrolní pracovník nebo*

vedoucí kontrolního orgánu rozhodnout o tom, že se námitky předávají tomuto správnímu orgánu. Jestliže je však správní řízení zahájeno v přímé souvislosti s pouze některými skutečnostmi obsaženými v protokolu, které lze od ostatních skutečností obsažených v protokolu oddělit, postupuje se podle věty první pouze ohledně námitek, které se týkají skutečností, k nimž je správní řízení zahájeno. Proti těmto rozhodnutím není opravný prostředek přípustný. Námitky byly doručeny správnímu orgánu dne 7. 9. 2009 a řízení bylo zahájeno dne 8. 12. 2009. Lhůta předvídaná v § 18 odst. 4 zákona o státní kontrole byla skutečně překročena, a to o 1 den. Toto pochybení však soud nepovažoval za natolik závažné, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[11] Za správný městský soud pokládá i postup správních orgánů, které nevyhověly dalším návrhům na provedení důkazů. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a další dokazování by bylo v rozporu s principy ekonomiky a rychlosti řízení

[12] Námitku stěžovatele, která se týkala nepřesného určení doby, kdy měl být správní delikt spáchán, městský soud odmítl jako zcela obecnou. K uložení rekultivační zeminy došlo ve dnech 8. 12. 2008 až 11. 12. 2008. Správní orgán zahrnul do doby spáchání správního deliktu i dobu uložení odpadu na místě, které nebylo k tomu určeným zařízením (období od 8. 12. 2008 do 1. 7. 2009). Nebylo však shledáno, že by správní orgány svévolně vybíraly právní úpravu, podle níž hodlaly postupovat.

[13] Za nedůvodnou městský soud označil námitku směřující proti výroku napadeného rozhodnutí i proti výkladu zákona, který žalovaný zaujal.

III. Obsah kasační stížnosti

[14] Podanou kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

[15] Nezákonost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spatřuje stěžovatel v tom, že výkopové zeminy se nezbavoval ani neměl v úmyslu tak učinit a rovněž to nebyla jeho povinnost, neboť na výkopovou zeminu deponovanou v dobývacím prostoru Haňovice II se § 3 zákona o odpadech nevztahuje. (K tomu stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011 - 63.) Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem movitá věc, u které má její vlastník úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Využití výkopové zeminy na jiném pozemku stejným vlastníkem definici odpadu nenaplnuje. Stěžovatel se zeminou nakládá a dále ji využívá na jiné stavbě. Vytříděnou výkopovou zeminu v množství 12 364 tun stěžovatel přemístil ze své stavby „Hrubé terénní úpravy HELLA Mohelnice“ na svoji stavbu „Likvidace dobývacího prostoru Haňovice II“ za účelem provedení rekultivace. Stavba „Likvidace dobývacího prostoru Haňovice II“ je stavbou, která byla povolena báňským úřadem, na níž stěžovatel zatím nezačal hornickou činnost spočívající v likvidaci dobývacího prostoru.

pokračování

[16] Stěžovatel dále namítl, že při hodnocení důkazů o povaze odpadu se žalovaný (i správní orgán prvního stupně) zaměřil pouze na důkazy, které by mohly prokazovat zařazení odpadu pod číslo 20 03 01, a důkazy směřující proti tomuto zařazení opomenul. Poukázal na podle jeho názoru nesprávné, respektive rozporné závěry znaleckého posudku Ing. Švejnové, závěry znaleckého posudku Ing. Benkoviče a svědecké výpovědi. Nesprávné skutkové závěry zapříčiňují vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[17] Vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vadu měl soud napadené správní rozhodnutí zrušit, stěžovatel popsal v bodu 10, 11, 12, 13 žaloby a v podané kasační stížnosti na ně odkázal. Uvedené žalobní body se týkaly hodnocení svědeckých výpovědí, porušení povinnosti správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, hodnocení důkazů a neprovedení důkazů navržených stěžovatelem.

[18] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatel spatřuje v tom, že soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, i když k tomu nebyly splněny podmínky podle § 51 s. ř. s.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná a opřena o přípustné důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[20] K namítanému nesprávnému zjištění skutkového stavu a opomenutým důkazům kasační soud konstatuje, že podle § 3 správního řádu, *[s]právní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Při tom není vázán jen návrhy účastníků řízení.* Správní orgán však není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), ale postačí, pokud zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu. Tyto úkony správního orgánu musí být učiněny v souladu s § 2 správního řádu. Musí být tedy učiněny především v souladu se zákonem a musí být ochráněn veřejný zájem. Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, *„[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada*

volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Odůvodněním zjištěného skutkového stavu se žalovaný zabýval velmi pečlivě. Podrobně popsal, které skutečnosti vzal z provedených důkazů za prokázané a které nikoli. Pokud se provedené důkazy ocitly v rozporu, například výpovědi jednotlivých svědků, žalovaný přesvědčivě a srozumitelně vysvětlil z jakých důvodů je třeba důkaz odmítnout jako nevěrohodný a jaký naopak o skutkovém stavu svědčí. Návrhy na doplnění důkazů se žalovaný ve svém rozhodnutí velmi podrobně zabýval. Vysvětlil, proč pro zjištění skutkového stavu již nebylo nutné další důkazy provádět. Z tohoto hlediska je správný závěr napadeného rozsudku týkající se průběhu a výsledku dokazování provedeného ve správním řízení, a to včetně úvahy o závěrech znaleckého posudku.

[21] Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech *pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.* Podstata správního deliktu spočívá v nakládání s odpady v zařízeních, v nichž není povoleno nebo je výslovně zakázáno. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona ve znění účinném do 31. 12. 2008 *[z]ákon se vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou vytěžených zemin a hlusín, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem.* Podle § 12 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2008, *[p]okud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.* Jak správně konstatuje městský soud, vyhláška upravující podrobnosti nakládání a limitní hodnoty koncentrací škodlivin ve vytěžených zeminách nebyla nikdy vydána. Závěr napadeného rozhodnutí, že stěžovatel nemohl nakládat s výkopovými zeminami tak, jako by se na ně zákon o odpadech nevztahoval, je zcela přiléhavý.

[22] Zařazení odpadu pod katalogové číslo upravuje vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů). Zařazení odpadu pod katalogové číslo 20 03 01 vyplývá z vyjádření žalovaného ze dne 15. 5. 2009, č. j. 31312/ENV/09-2903/72009. Tímto vyjádřením bylo současně nahrazeno původní vyjádření ze dne 27. 3. 2009. K tomu kasační soud připomíná, že jde o postup souladný se zákonem. Pozdější vyjádření vyplývá z doplněných skutkových zjištění oproti vyjádření předcházejícímu. Na řízení o zařazení odpadu podle katalogu se podle § 5 odst. 2 zákona správní řád nevztahuje.

[23] V řízení bylo zjištěno a prokázano, že stěžovatel ve dnech 8. až 11. 12. 2008 umístil v dobývacím prostoru Haňovice II. na pozemku parc. č. 176/6 v k.ú. Haňovice materiál odvezený z hrubé stavby v areálu firmy AUTOTECHNIK HELLA NOVA, s. r. o. S uvedenou společností stěžovatel uzavřel dohodu o zajištění nakládky zeminy. 12 364 tun vytěženého materiálu odvezl a umístil v dobývacím prostoru Haňovice II. Povaha

pokračování

odvezeného materiálu byla zjištěna svědeckými výpověďmi a znaleckým posudkem. Jednalo se o odpad, který byl podle vyjádření žalovaného ze dne 15. 5. 2009, č. j. 31312/ENV/09-2903/72009, zařazen pod katalogové číslo 20 03 01 Směsný komunální odpad. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech ve znění účinném do 30. 6. 2010 *[o]dpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.* Pojem odpad je zákonem vymezen z hlediska nakládání s ním. Je-li movitá věc ve smyslu zákona odpadem, ten kdo s ní nakládá, tak musí činit v souladu se zákonem, a nikoli svévolně. Bylo nepřipustné, aby materiál odvezený ze stavby stěžovatel umístil v dobývacím prostoru Haňovice. To ostatně vyplývá i ze souhrnné technické zprávy k této stavbě, která stanovila podmínky pro nakládání s odtěženou zeminou s tím, že zhotovitel stavby bude jako původce odpadů dodržovat ustanovení zákona o odpadech. Kasační soud se z těchto důvodů ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku.

[24] Námitka stěžovatele, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, aniž by byly splněny podmínky podle § 51 s. ř. s., neobstojí. V písemném doplnění žaloby došlém soudu dne 7. 4. 2011 stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že ve věci lze postupovat podle § 76 s. ř. s., neboť jsou dány zákonné předpoklady pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání. Vyjádření stěžovatele nelze pokládat za souhlas k rozhodnutí ve věci bez jednání. Městský soud nepochybil, když stěžovatele k vyjádření vyzval. Výzva a poučení podle § 51 s. ř. s. byla do datové schránky stěžovatele doručena dne 12. 5. 2011, stěžovatel byl poučen o fikci udělení souhlasu k rozhodnutí ve věci bez jednání, která nastane, pokud účastník nevyjádří nesouhlas s takovým postupem ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Stěžovatel se k výzvě soudu nevyjádřil, městský soud v souladu se zákonem ve věci rozhodl, aniž by nařizoval jednání.

[25] Ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná. Městský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními body. Z rozsudku je zcela zřejmé, co bylo předmětem řízení a jak bylo rozhodnuto. Skutkový stav, z něhož vycházel, soud vylíčil obzvláště pečlivě, podrobně vysvětlil, jakými úvahami se řídil při právním hodnocení věci, a kasační soud nenalézá ničeho, co by mohl v tomto směru napadenému rozsudku vytknout.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti v řízení náklady nevznikly, soud proto nepřiznal právo na jejich náhradu ani jemu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu